

**Kultur / Bøger**

## Nekrofilt mindfuck



ANMELDELSE / 11.06.18

**I Gabrielle Wittkops grænseoverskridende værk 'Nekrofilen' får læseren adgang til den nekrofile Luciens dagbog. Det er ekstremt ubehageligt, men prikker også til vores forestillinger om seksualitet og perversion.**

Mathilde Moestrup

»Det her kommer jeg ikke igennem«, var min første tanke, da jeg havde læst omtrent trekvart side af Gabrielle Wittkops (1920-2002) *Nekrofilen* fra 1972, der netop er udkommet på dansk. Eller måske tænkte jeg nærmere: »dette *vil* jeg ikke igennem«. Vurdér selv, om jeg er sippet; jeg citerer her bogens første afsnit, fra den nekrofile Luciens dagbog den 12. oktober:

»Den lille piges grå øjenbryn kaster en grålig skygge på hendes kind. Hendes smil er ironisk og udspekuleret, som en alvidendes. To udglattede krøller indrammer hendes ansigt og når helt ned til kraven på blusen, der er løftet op til under armhulerne og derved afslører en mave, hvis blålige hvidhed man finder på en særlig type kinesisk porcelæn. Venusbjerget, meget fladt, meget glat, skinner let under lampens skær; som var det dækket af en svedglinsende hinde.«

Jep. Og det bliver ikke bedre herfra. Men et par dage efter at have smidt *Nekrofilen* fra mig faldt mine øjne igen på bogens lyserøde omslag, dens tilforladelige størrelse – næsten A6-format, kun 86 sider. Jeg samlede den op og læste den på en eftermiddag. Wittkops debutværk forbliver frastødende og ubehageligt at læse

fra start til slut. Alligevel er der noget dragende ved det; ikke bare fordi det både er velskrevet og provokerende, men måske netop fordi bogen handler om noget så lyssky som nekrofile.

Man værner sig aldrig til, at den dagbogsskrivende Lucien graver lig op på kirkegården og transporterer dem til lejligheden over hans antikvitethandel, hvorefter han har seksuel omgang med dem, sommetider i ugevis, og til sidst smider dem i Paris' Seine. Men måske værner man sig til hans forskruede tankegang og bliver derefter interesseret: I den nekrofiles livsførelse, den nekrofiles psykologi.

## “ Nekrofilen er et kæmpe mindfuck, fordi den så enormt hurtigt lykkes med at relativere den nekrofiles begær for læseren. Er det egentlig så slemt at gå i seng med de døde?

Lucien er nemlig ikke en humorforladt psykopat, der iskøligt gør, hvad der passer ham uden at se sig tilbage. Er der for eksempel ikke en interessant selvindsigt at spore hos Lucien, når han skriver, at han »ikke kan se en køn kvinde eller en tiltalende mand uden straks at ønske, at de var døde.«? Er det ikke interessant ud fra et moralsk perspektiv, når Lucien bedyrer, at der kun findes »én virkelig beskidt ting: den lidelse, som man påfører andre«?

Det, jeg prøver at sige, er, at *Nekrofilen* er et kæmpe *mindfuck*, fordi den så enormt hurtigt lykkes med at relativere den nekrofiles begær for læseren. Er det egentlig så slemt at gå i seng med de døde? tog jeg pludselig mig selv i at spørge. Ja, det er det jo. Men bare det, at bogen får mig til at stille dette spørgsmål ... Det minder mig om at læse Nabokovs *Lolita* og hele tiden være i krig med mig selv – og Humbert Humbert – om, hvorvidt hans begær efter den 12-årige Dolores er et, man kan (og må) leve sig ind i. Selvom *Nekrofilen* ikke kan siges at være en forsvarstale, sådan som *Lolita* er det – Wittkops bog er sat op som en dagbog, der er ingen henvendelser i den – så har den alligevel samme funktion visse steder. Som når Lucien på freudiansk vis fremstiller det barndomsminde, der måske har gjort ham nekrofil. Eller når han citerer den antikke historiker Herodot for at beskrive, hvordan man i Antikken først lod de rige mænds koner balsamere 3-4 dage efter deres død, for at balsamererne ikke skulle forgribe sig seksuelt på dem. »Dette er den ældste kommentar i menneskets historie om denne harmløse lidenskab,« konstaterer Lucien. Og tilføjer, at 3-4 dage er »virkelig naivt«.

Ligesom *Lolita* er *Nekrofilen* ikke rar at læse. Først og fremmest fordi der er en uacceptabel seksualitet på spil. Men også fordi den prikker til noget mere fundamentalt i vores forståelse af seksualitet og perversion, af godt og ondt. Og det er aldrig behageligt, men det er fandeme spændende.

Dertil kommer at Wittkops skrift er overraskende veloplagt; der er en forbløffende humor i værket. I en særligt vild scene betragter Lucien en »amatørnekrofil«, som han kalder det, en gudsfrygtig mand, der en nat under tordenskrald søger ly i en kirke, hvor han forgriber sig på et en halvfyrdårsrig kvindes lig. Det er der selvfølgelig intet sjovt ved, men det er altså ret sjovt, når Lucien under akten beskriver »kastagnetlydene fra hendes rosenkrans« og bagefter siger om scenariet, at »jeg så det som en fornøjelig allegori over en kristen verden belejret af hedenskab«. Den nekrofile religionssatire rammer plet.

Men måske er det ikke sjovt, måske er det bare morbidt. Måske er jeg bare blevet hårdkogt af at læse *Nekrofilen*. Jeg forbliver i tvivl, og det synes jeg, i sig selv gør værket værd at læse. Wittkops bog udkommer på det altid formidable forlag Sidste Århundrede sammen med det senere værk, novellesamlingen *Eksemplariske bortgange* – en titel der tyder på, at hverken dødstematikken eller humoren forsvandt fra forfatterskabet sidenhen. Jeg ser frem til at læse den. Men jeg skal lige nå at se en romantisk komedie eller to, før jeg åbner et til værk af Gabrielle Wittkop.

#### FAKTA

Gabrielle Wittkop,  
*Nekrofilen*, Forlaget  
Sidste Århundrede

